

JOEY
GRACEFFA

AZ

M
S
M
Z

GYERMEKEI

Dream
válogatás

Az emberiség által tönkretett Földön majdnem minden élet elpusztult. Kétszáz éve azonban egy zseni tudós, Aaron Al-Baz kialakított egy mesterséges világot, Édent. Úgy tervezte, hogy az emberek majd itt várják ki, hogy a Föld évszázadok alatt meggyógyítsa önmagát.

Legalábbis ezt tanítják az ökotörténet tananyagok, és így tudja Éden minden átlagos lakója.

Mivel Éden befogadóképessége korlátozott, minden párnak csak egy gyermeke lehet, a második gyermekek sorsa halál. Ez várt volna Rowanre is, ha édesanyja nem rejtegette volna születése óta. A lány időközben tizenhat évéssé cseperedett, de teljes elzártságban él, amit egyre nehezebben visel.

A kamasz Rowan olyannyira kiéhezett már a külvilágra, hogy éjszakánként kerítésük tetejéről szemléli a várost, majd egy este titokban felfedezőútra indul. A kaland során nemcsak a szerelemmel találkozik – életében először –, de az események sodrában egy olyan titok derül ki számára, ami alapjaiban rengeti meg világát.

Rowannek menekülnie kell, hogy megmentse az életét. És bár a jövő bizonytalannak tűnik, talán változást hoz, és egy új remény ígéretét is tartogatja számára.

JOEY GRACEFFA

amerikai színész, énekes, producer, író és vlogger. YouTube-csatornáinak, Joey Graceffa és JoeyGraceffa, több mint 850 millió követője van. Indult az Amazing Race 22. és 24. évadának versenyén. Szerepelt webes és tévés sorozatokban, rövidfilmekben. Több nonprofit szervezetet támogat, úgy mint a gyerekélelmezés javítása, az írástudatlanság leküzdése vagy épp az állatok védelme.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.joeygraceffa.com

www.ChildrenofEdenBook.com

www.facebook.com/DreamValogatas

„Az Éden gyermekeiben az összes szereplő plasztikusan, jó és rossz tulajdonságainak hihetetlen gazdag színátmeneteivel van jelen. Rowan egy hitelesen megrajzolt kamaszlány, én is ilyen voltam tizenhat évesen; a történet legtöbb pontján együtt tudtam érezni vele.”

AMAZON

„Remekül felépített, csodás történet, amely azonnal a kedvencemmé vált. A könyv vége folytatásért kiált, ami remélhetőleg hamarosan érkezik.”

GOODREADS

„Az ígéretes fiatal szerző a disztópia műfaját segítségül hívva szembeesíti hőseit egy hazug, korlátozó, gépies világgal, mindeközben finom érzelmi rezdüléseket is lélektanilag hitelesen ábrázol.”

BARNES & NOBLE

„Lélegzetelállítóan egyedi és eredeti. A fiatal Rowan karaktere egyszerűen lebilincselő, az olvasó már-már vele együtt kétkedik, fél és gondolkodik.”

JENN'S BOOKSHELVES

„Egy izgalmas világba repíti olvasóját ez a könyv, mely egyszerre lenyűgöző és hátborzongató.”

KIRKUS REVIEWS

Dream
válogatás

JOEY GRACEFFA

AZ

m,

ü

m

z

GYERMEKEI

— részlet —

– MESÉLJ MÉG! – verek öklömmel a kerti asztal csillogó acéllapjára. Felettünk pislákolva derengenek át a csillagok a nanorészecskék védőrétegén, melyek a tönkrement légkör helyett óvnak minket a kozmikus sugárzástól. Ash, a fivérem ül velem szemközt az asztalnál. Most megvilan a tekintete.

– A papok szerint éppen ez a hozzáállás tette tönkre a bolygónkat, Rowan. Mind többet és többet akartunk, amíg a Földnek már nem volt mit adnia, és elpusztult. – Mindezt vigyorogva mondja. Tudom, hogy csak ugrat. Titkon mégis megremeg, mint mindig, amikor az Ökocsődre gondol. Buzgó templomjáró, órákon át imádkozik térdelve, hogy vezekeljen elődeink bűnei miatt. Nem mintha sokat használna. A légkör ugyanolyan szétlyuggatott marad; a Föld halott; mára csak az ÖkoPanoptikum szerető törődése tart minket életben. Imádságtól egyetlen fa sem zöldült ki újra világunkban. A Föld halott, de mi túléljük a halálát.

Természetesen én sosem voltam templomban. Talán, ha lettem volna, nem lennék ilyen cinikus. De ekkor én még sehol sem voltam, pedig elmúltam tizenhat éves. Legalábbis hivatalosan. Láthatod, nem létezem.

Lehetséges, csupán az ikertestvérem képzeletének szüleménye vagyok. Ha így lenne, rég visszaküldött volna aludni. Az elmeszüleményeket könnyebb lerázni, mint engem. Ash tudja, milyen önfejlő vagyok. Régi szokása, hogy – részben anyu noszogatására – jó sok időt tölt kitartó kérdéseim megválaszolásával.

Kellemetlen jelenség vagyok, egy lánytestvér, aki nem létezik, csak púp a hátán. Ashtól legalábbis naponta ezt hallom.

Huncutul rámosolygok a fivéremre:

– Mesélj még! – mondom újra. Habozását látva rávetem magam, és hátradöntöm a székén. A szék tompa puffanással landol az anyu által gondosan tisztán tartott vastag mohaszőnyegen. Ash megpróbál kigördülni alólam, de egyforma magasságunk, és nem kis bosszúságára én vagyok az erősebb. – Mesélj még! – kiáltom, miközben leszorítom a földre. – Még, még, még! – Csiklandozni kezdem. Kézzelem-lábbal kapálódzik, míg nem mindketten hisztérikus nevetésben törünk ki.

– Elég legyen ebből! – hallom meg anyu szelíd hangját a verandáról. – Azt akarjátok, hogy a szomszédok meghalljanak benneteket?

Erre rögtön elhallgatunk. Noha szinte semmi esélye, hogy nevetésünket átengedik a magas, vaskos kőfalak, katasztrófa lenne, ha bárki tudomást szerezne az ittlétemről. Persze anyu ügyesen azt hazudná, hogy a lánykacagás Ash vendégségben lévő barátnőjétől származik, dacára annak, hogy szinte soha nem kapunk látogatót. (Ha mégis, valamelyik rejtekhelyemre kell futnom azok közül, amelyeket a szüleim elhelyeztek magányosan álló házunkban.) Megvan azért az esélye, hogy egyik minden lében kanál szomszédunknak leesik a tantusz, és utána néz a helyi adatoknak. Akkor nekem végem lenne. A szó legszorosabb értelmében.

Felsegítem Asht, és leülök vele szemben. Megint kérlelni kezdem, kicsit hízelegve, ami különben nem szokásom, hogy beszéljen nekem a kinti világról. Kíéheztem ezekre

a tapasztalatokra, amelyekben nem lehet részem. Nem is kiéheztem, farkaséhes vagyok!

– Milyen ruhát viselt ma Lark, miután levetette az iskolai egyenruhát? – Lark az a lány, akibe Ash fülig szerelmes. Engem is érdekel a személye. A fivérem jellemzésében teljesen valódinak érzem, majdnem mintha az én barátom lenne. Mintha jómagam is valóságos lennék. Tudom, ha valaha találkoznánk, azonnal megértenénk egymást.

Minden délután, miután Ash hazajön, részletesen kikérdezem a napjáról. Ami engem illet, egyedül tanulok vidékből és adatblokkokból. Az emberek azonban jobban érdekelnek. A legapróbb részlet is elragadtatással tölt el. „Flörtölt ma a környezetvédelem történetét tanító tanárod az igazgatóval? Mosolygott a körjáró ellenőre suliba menet, amikor leszkenelte a szemed? Brook megint csámcsogva ette a tengerisaláta-tortáját?” Nekem soha nem lesznek ilyen barátaim, pedig mindet imádom.

Sajnos Ash nem olyan jó megfigyelő, mint amilyenre szükségem lenne. Arra a kérdésemre, mi volt Larkon, azt feleli:

– Izé... azt hiszem, valami sárga.

– De milyen sárga? Élénksárga? Halványsárga? – nyomulok tovább. Citromsárga, vajsárga, napsugár sárga? Az Ökocsőd óta természetesen senki nem látott citromsárgát vagy napsugár sárgát.

– Nem tudom, olyan közepesen sárga.

– Egyberuha volt?

– Ööööö...

Mérgesen hátravetem magam a székemen.

– Huh, nem megyek veled semmire!

Szegény drága Ash, az istennek nem képes megérteni, miért jelentenek nekem olyan sokat ezek a haszontalanságok. Pedig igazán mindent elkövet, hogy a kedvemben járjon. Csak hát csillapíthatatlan a kíváncsiságom. Csak mi ketten megpróbálunk kitalálni nekem egy árnyékéletet. Holott készen kell

állnom a nagy napra, amikor kikerülök a napvilágra. Már ha lesz ilyen egyáltalán. A szüleim azzal biztatnak, hogy egyszer majd elérkezik. Tizenhat éve áltatnak ezzel.

A fivéremre nézek. Keményen törí a fejét, hogy olyan részletekkel szolgáljon, amelyek elhíthetik velem, hogy én is a való világ része vagyok. Ő a tükörképem; a megszólalásig hasonlítunk egymásra. Éjsötét haja és világos bronzbarna bőre ugyanolyan árnyalatú, mint az enyém; szigorú állának szögletességét az arcán keletkező gödröcskék enyhítik. Mondta már, hogy nem kedveli az arcvonásait, túl lányosak egy fiúhoz. Ha többet tudnék a világról, azt gondolhatnám, hogy az enyéme meg nagyon is fiúsak.

A fő különbséget szerintem kettőnk között az állunk képviseli. Mindkettőnknek erélyes, szögletes álla van. Mikor azonban Ash aggódó arcot vág, az álla is dolgozni kezd, mintha elrágódna a problémán. Mint amikor kemény diót próbál valaki a szájával feltörni. (Egy környezettörténeti videón láttam diót. Fán növe étel, hát nem fura?)

Ha viszont én jövök ki a sodromból, az állam totál lemevedik. Úgy összeszorítom a fogam, hogy belesajdulnak az arcizmaim.

Újabban gyakran megesik ez velem.

Ezenkívül két szembeszökő vonás alapján lehet megkülönböztetni kettőnket. Már persze a nemünket leszámítva. Ash szeme tompa fényű és kékesszürke, mint anyué. Az én szemem színe azonban folyton-folyvást változik; hol zöld, hol kék, hol aranyárga, a megvilágítástól függően. Mikor jobban megnézem magam a tükörben, borostyánsárga pettyeket és csíkokat fedezek fel a kék legközepén. Olyanok, akár az azúr égen átsüvítő meteorok.

A szemem azonnal elárulna, már ha bárki belenézhetne. Minden gyerek röviddel a születése után lencsebeültetésen esik át. Ez azért van, mert az emberi szem a törzsfajlódás során bizonyos hullámhosszúságú fénnel szemben vált ellenállóvá.

A légkör szétszaggatása megnövelte az alacsony hullámhosszúságú ultrabolya sugárzás jelenlétét, ami árt a kezeletlen szemnek. A műtét során védőréteget ültetnek be a kártékony sugárzás kivédésére. A sugarak lassan hatnak, a végén azonban megvakul az ember. Egyelőre semmiféle változást nem észleltem magamon, de úgy hallom, harminc körül kezd majd romlani a látásom. A szűrőt úgy kódolják, hogy Éden valamennyi lakóját gyors szkennelés után azonosítani tudja.

Mivel én magától értetődően nem vethettem alá magam a műtétnek, a szemem továbbra is természetes színű. Néha, miután Ash túl sokáig néz szembe velem, hunyorogni kezd, és a fejét csóválja. Tudom, hogy ez idegesíti. Apám, akinek a szeme színe barna, akár a falé, nem is bír rám nézni.

A másik különbséget Ash és köztem nem egykönnyű észrevenni. Ugyanis idősebb nálam, hacsak tíz perccel is. Ennyi épp elég. Azt jelenti, hogy ő az elsőszülött, azaz szüleim egyetlen hivatalosan bejelentett gyermeke. Én a szégyenletes második vagyok, akinek nem is lett volna szabad a világra jönnie.

Ash most bemegy leckét írni. Én már órákkal a hazajövetele előtt megtanultam az övével megegyező, anyu által kijelölt napi adagot. Az éjszaka előrehaladtával erőt vesz rajtam a nyugtalanság, s fel-alá járok az udvaron. A belső szekciók egyikében lakunk, a Központ közvetlen közelében, mivel mindkét szülőm kormányalkalmazott. A házunk óriási, sokkal nagyobb, mint amekkorára szükségünk van. Hanem valahányszor apu előhozakodik a felparcellázásával és ki- vagy eladásával, anyu leinti. Elvégre is az ő háza, melyet a felmenőitől örökölt. Éden legtöbb építményével ellentétben kőből épült. Ahányszor csak ráteszem a kezem, érezni vélem a Föld lélegzetvételeit. Él valamiképpen. Feltételezem, hogy ezek a kövek egyszer földben voltak. Valódi földben, amiben férgek és gyökerek tekergőztek. Amiben élet volt. Éden lakói közül senki sem tapasztalta meg ezt első kézből.

A fallal körülkerített udvart benövő moha él ugyan, mégsem valódi növény. Nincs szüksége talajra. Nincsen gyökérzete, csak a falra felkapaszzkodó légyökerei. Onnan is veszi fel a táplálékát, a levegőből. Mint minden más Édenben, elkülönül a földtől. Ennek ellenére él és növekszik, és ahogy a lábam rátapos erre a puha szőnyegre, üde, friss illat csapja meg az orromat. Szememet behunyva szinte még azt is elképzelhetem, hogy egy kétszáz évvel ezelőtti erdőben járok.

Anyu, a Központi Archiváló Részleg főnökeként hozzájuthat a legrégebbi feljegyzésekhez, azokhoz, amelyek az Ökocsőd előtti időkből valók. Az én adatblokk leckéimben csupán rajzolt illusztrációk szerepelnek a régi időkről, anyu azonban elmondta, hogy az archívum titkos kamráiban megsárgult fényképek rejtőznek tigrisekről, bárányokról, pálmafákról és mezei virágoktól tarkálló rétekről. Olyan értékesek, hogy statikus elektromosságtól mentes helyiségben tartják őket, és csupán kesztyűvel szabad hozzájuk érni.

Egy ilyet nekem is adott. Ha lefülelik, becsukhatják ezért, de a fotót vélhetőleg soha senki sem fogja hiányolni, anyu pedig úgy gondolta, megérdemlem ezt a különleges ajándékot fogságban eltöltött éveim vigaszdíjaként. Egy napon, amikor végignézte a dokumentumokat, le nem könyvelt felvételt talált a többi mögé gyűrve; az éjszakai égboltot örökítette meg egy tátongó szakadék fölött. A dátum közvetlenül az Ökocsőd előtti pillanatokat örökítette meg.

Soha életemben nem láttam még ilyen csillagokat! Ezrével úsznak a tejútrendszerben. Alattuk a sziklás gerinchez tapadó fák kontúrjait vélem felfedezni. Agyam képtelen felfogni ekkora tágasságot. Éden is nagy, de körjáróval fél nap alatt át tudnám szelni a várost.

A réges-régi, összegyűródött fénykép, amelyet anyu csempezett ki nekem, a világot mutatja. A nagybetűs Világot. Ez a legdrágább tulajdonom!

Mivel anyu efféléket lát, az emberek többségénél többre becsüli az élőlényeket. Asztól tudom, hogy a családok zöme megelegszik a vidámságot sugárzó, neonzöld műgyeppel és a műanyag fákkal. Anyu jobban kedveli a valódi dolgokat, akkor is, ha nem olyan szépek. A moha mellett fehér és rózsaszínű zuzmóval benőtt sziklakövek is díszítik a kertünket. Egy absztrakt szobron fekete, csúszós penész burjánzott el. Az udvar közepén sekély vizű medencében vörös és zöld alganyalábok örvénylenek megállás nélkül a mesterséges áramlatban.

Luxusházunk van, tágas és kényelmes. Csakhogy bármilyen tágas és kényelmes, ettől még börtön marad a számomra.

Tudom, hogy nem lenne szabad így hozzáállnom. Végére is az otthon szentély, menedék, elgondolni is szörnyű, mi lenne, ha megfosztanáknak tőle. Ennek ellenére nem tudom elhessegetni az érzést, hogy csapdába estem.

Sok magányos órát kell eltöltenem, ezért megtanultam szoros napirendhez tartani magam. Az üres órák álmodozáshoz vezetnek, ami veszélyes lehet az én helyzetemben. Iskolai munka, művészet és testmozgás követik egymást napjaimban. Nincs hát sok időm azután vágyakozni, ami nem lehet az enyém.

Pillanatnyilag túl sötét van már rajzolni vagy festeni, és az adatbázisból is szinte mindent elolvastam. Inkább futok.

A csillagok homályos fényénél alig látom magam előtt a kerti ösvényt, amelyen kilométereket futok naponta. A moha sokat elbír – nemhiába az Ökocsődöt túlélő kevés növényfaj egyike –, lábam ismétlődő támadásai azonban kezdték a ruganyosságát.

A futás monoton, hipnotikus ritmusa lenyugtat. Ereimben is élénkebben áramlik a vér. Akkor élek igazán, ha erőt kell kifejtenem. Élek, holott a Föld jószerével kipusztult. Kérdés azonban, mire jó ez az egész egy fogolynak.

Bemérgeződve felgyorsulok, csak úgy röpköd lábam körül a moha. Anyu mérges lesz, de nem érdekel. Én nála is

dühösebb vagyok. Valami hülye jogszabály miatt, falak mögé kell rejtőznöm! Ha valaha is lefülelnének, kivégzés vagy rab-szolgamunka várna rám!

A mozgás rendszerint jobb kedvre derít, a mai este azonban kínszenvedés. Belebetegedtem, hogy hol az óramutató járásával megegyező, hol pedig vele ellenkező irányban futok ezen a nyamvadt téglalap alakú terepen. Bősz kiáltással ezért cikcakkozós futásra váltok át. Egyre sebesebben sprintelek. Közben rá-ráugrom a zuzmós kövekre, a székekre, mi több, az asztallapra is, ahonnan azután ismét elrugaszodom.

Hirtelen elfogy a levegőm. A magas falak is mintha körém záródnának, mintha egy óriási száj készülne szétszaggatni a kőfogaival. Tehetetlenségemben acsarogva, öklömmel verem a falat. Tudatában vagyok, hogy elvesztettem az önuralmammat, holott többnyire józan, fegyelmezett és elégedett vagyok. Ritkán fordul ez elő velem, ilyenkor magam is meglepődöm.

Az a legfurább az egészben, azon kaptam fel a vizet, hogy Ash nem tudta leírni Lark ruháját. Banális apróság, mégis gyötör, hogy minden előjogával és szabadságával nem veszi figyelembe azt az egy dolgot, ami nekem számít. Hogy ez a jelentéktelen részlet miért olyan fontos nekem, arról fogalmam sincs. Ash igazán kitesz magáért. Feláldozza a barátságait, csak hogy engem elláthasson a kinti világról szóló beszámolókkal. Néha igazán elege lehet belőlem.

Ma viszont nálam telt be a pohár, amitől furdalni kezd a lelkiismeret; ettől pedig még dühösebb leszek. Már mint saját magamra. Na és persze a Központra és rendeleteire, hiszen mindenemből kisémmiztek. Még a minket életben tartó ÖkoPanra is haragszom. Muszáj kikerülnöm e falak közül! Szabadságra vágyom!

Állati lendülettel mászni kezdek felfelé a falon. Ujjaimat a jól ismert fogásokba mélyesztem, lábujjaimmal megtámaszkodom azokban a résekben, ahol kihullott a habarcs. A falak

megmászása az anyu által előírt edzésterv nélkülözhetetlen tartozéka. Szinte minden este felhúszom magam a tetejükig, mintegy kilenc méterre a földtől, és óvatosan kikandikálok a kinti világba.

Ma este azonban kevésnek, iszonyú kevésnek érzem ezt.

Pillanatnyi habozás nélkül egyik lábszáramat átvetem az egyenetlen köveken, lovagló ülésben vagyok a fal peremén egyik lábammal szabadon. Senki nem néz fel, nem lát meg. Elönt az izgalom, ahogy végigtekintek Édenen, amelynek koncentrikus körei fura írásjelekként terülnek el előttem.

Fák helyett algafehérje-szintetizálók tornyosulnak a legmagasabb épületek fölé. Közvetlenül a Központot övező, biofényvel megvilágított körökben jól látható az egész várost bőségesen beborító növényi zöld. Mesterséges fotoszintézis gondoskodik a fennmaradásukról. Szinte hajszállra olyanok, mint az igazi növényzet. Elnyelik a széndioxidot, és helyette megtermelik azt az oxigént, amit mi belélegzünk. E növények egy része ugyanaz, amit anyu is természet a kertünkben: sokat tűrő moha és gomba meg folyékony közegekben örvénylő gyönyörű alga. A város még ebben a félhomályban is zöldelőnek tűnik.

Ha nem tudnám, hogy másként van, virágzó ökoszisztémának hihetném, nem pedig mesterséges túlélő biodómnak. Ami nem zöld, az meg csillog-villog. Kőházunkkal ellentétben a legtöbb épület műanyagból készült, melyeket átlátszó vagy fényvisszaverő napelempanel borítanak be. Az így nyert áram működteti a várost. Nappal Éden úgy sziporkázik, akár egy gigászi smaragdkő. Éjszaka inkább óriási zöld szemre emlékeztet, amelynek sötét ragyogása mögött titkok lappanganak.

A fényűző belső körökön túl a külsők már kevésbé elegánsak. Itt azonban, a Központ közvetlen közelében, ahol mi is lakunk, jókora, tetszetős épületek sorakoznak. A peremkerületekben egyre kisebbek, és egyre jobban összezsúfolódnak.

Édenben senki sem éhezik – az ÖkoPanoptikumnak gondja van erre –, ám abból, amit anyutól és Ashtól hallok, sejtem, hogy az élet közel sem olyan kellemes arrafelé, mint a Központ környékén.

Ekkora magasságból sem látok el Éden legszéléig, a tananyagból viszont tudom, mi van ott. Forró és könyörtelen sivatag. Azon túl pedig az annál is sokkal rosszabb senki földje.

Az udvarunkkal összemérve Éden maga a végtelen. Olyan hatalmas, én meg csak egy porszem vagyok! A város tele van emberrel. Mi vagyok én ehhez képest? Egész életemben mindössze három hozzátartozómmal találkoztam. Egy új találkozás lehetősége sokkal inkább megrémít, mint az, hogy elkapnak. Az idegenek veszedelmes fenevadak a szememben.

Mégis megkockáztatnám ebben az élőhalott világban, hogy széttépjen egy vérengző tigris, csak hogy közelről láthassam. Mindent odaadnék, az életemet is beleértve, hogy bepótolhassam a lemaradásomat.

Számtalanszor megfordult a fejemben, hogy kimerészkedem a külvilágba. Vannak napok, amikor semmi másra nem gondolok; amikor a szabadság ígérete betölti tudatomat. Ilyenkor a rajzolás, a tanulás vagy a futás sem megy. Ma este mindennél erősebben hatalmába kerít ez az érzés. Arra gondolva, hogy Lark öltözetét sem ismerem aprólékosan, és reményem sem lehet rá, hogy valaha is megismerem, de nem tudja felidézni Ash sem, Éden hívása egyenesen ellenállhatatlan. Noha most is félek, másik lábamat is átvetem a falon. Vágyakozásom leküzdí félelmeimet.

MIKÖZBEN TÉTOVÁZOK BIZTONSÁG, szabadság és ezzel együtt az ismeretlenbe merészkedés között, halk, csilingelő hangot hallok: kurta, három hangjegyből álló melódiát, ami látogató érkezését jelzi.

– Basszus! – káromkodom el magam fogcsikorgatva. Hideg futkározik a hátamon. Megláthatott valaki? A Zöldingések csöngettek be értem? Megpróbálom lecsillapítani kapkodó légzésemet. Valószínűleg csak egy küldemény, vagy üzenet a kórházból; apámért jöttek, hogy sürgős műtétre cipeljék.

Ekkor Ash oszon ki az udvarra. Sietve körbepillant, mivel azonban nem lát meg azonnal, lassabban néz körül. Halk füttyszóval jelzek neki; egy madár hívását utánzom, amit egy viden hallottam.

– El kell bújnod! – sziszegi. – A Központ egyenruhája van a fickón!

Elkerekedik a szemem. Egy futó pillanatra moccanni sem tudok a falon, mintha odaszögeztek volna. Totál lebénulok.

– Csipkedd magad! – sürget Ash. Föntről is látom rajta, mennyire megijedt. Hamar leérek, de csak azért, mert segít a napi rutin. Az utolsó méteren már így is ugrom inkább. Guggolva érek földet.

– Ki az? – kérdem, mialatt a ház felé rohanunk.

Ash megvonja a vállát, de hallom, hogy sípol a tüdeje. Ilyen kevés futástól is kikészül, és még az idegességét is hozzá kell venni.

– Menj azonnal az inhalátorodért! – szólok rá. Hirtelen jobban aggódom érte, mint magamért.

Lelassít, de megrázza a fejét.

– Előbb téged kell biztonságba helyeznünk.

– Nem! – kiáltok fel a kelleténél hangosabban. – Megoldom egyedül. De ha te nem vigyázol magadra, az nekem is rossz. Fel tudsz menni egymagad az emeletre? – Szaggatottan, zihálva szedi a levegőt. A hasonló, izgalmak által előidézett rohamok ritkák nála. Valahányszor sor kerül azonban rájuk, attól rettegek, hogy elveszítem a fivéremet. Nyugalmat erőltetek az arcvonásaimra, mivel tudom, ha meglátja rajtam, hogy aggódom, csak rosszabbodik az állapota.

Némán bólint; nem akarja beszédre fecsérelni az erejét.

– Oké – mondom. – Te csak menj, én majd a fal mögé bújok.

Négy rejtekhely van tágas lakunkban. A legjobb közülük egy szűk kis kamra, amely csapóajtóval záródik felülről. Ez utóbbit szőnyeg és súlyos szék takarja el. A második legjobb a könyvespolc mögötti, falba süllyesztett rejtekhely. A könyvszekrény mozdíthatatlannak tűnik, pedig pneumatikus görgőkön igenis elmozdítható. Sajnos e szerkezet csak kívülről működtethető. Tehát valakinek be kell ide zárnia vagy kiereztenie.

Jobb híján fel kell tehát mennem a padlásra, ami tágas és kényelmes hely ugyan, viszont azok egyike, amelyet gyanú esetén átkutathatnak. Van még egy elviselhetetlenül szűk odú két fal között, alig fél méter széles. Valamikor szellőzőberendezésnek adott otthont, amelyet a ház történetének egy későbbi szakaszában korszerűsítettek, majd pedig máshová költöztettek. Mostanra csak a régi szellőző látható. Rajta

keresztül lehet bejutni erre a kényelmetlen helyre, ahová bepréselődni kész kinszenvedés.

Ash tovább zihál. Karjánál fogva a lépcső aljához vezetem. Onnan már maga is eltalál a szobájába. Mármint a közös szobánkba. Van ugyan külön hálóm, de semmi nincs ott, ami az enyém lenne. Tulajdonképpen vendégszoba. Minden reggel rendet teszek benne, mintha hetek óta senki nem aludt volna ott. Ha bárki szaglászni kezdene nálunk, tiszta, vendégváró helyiségbe lépne.

Ashsel gyerekkorunk óta közös szobán osztozunk (már az alvást kivéve). Tényleg mindent megosztunk egymással. Személyes holmim az ő szobájában van a dolgai közé rejtve. Csupa fiús öltözet. Amúgy sem lehet sok cuccom. Hogyan is nézne ki, egy helyiség, tele az én dolgaimmal: ruhákkal, holposzterekkel, félmeztelen popsztárokkal, meg más csajos dolgokkal? Ordítana az igazság. Ashsel a ruhánk is többé-kevésbé megegyezik.

Nem szívesen hagyom most magára. Értzi ezt kezem szorításán és az arcomra kiülő rettegésen. Szinte nem is gondolok a váratlan vendégre.

– Menj, bújj el! – zihálja suttogva. – Egyedül is boldogulok.

Nem igazán hiszem el neki, de nincs időm ezen rágódni. Hallom a bejárati ajtó halk nyikorgását, majd ismeretlen hangokat. Még egy utolsó aggódó pillantást vetek a lépcsőn magát felfelé vonzó fivéremre, aztán megfordulok, és a legközelebbi búvóhely felé rohanok, remélve, hogy megúszom.

Hasamon csúszom hátrafelé a szellőztető képtelenül szűk nyílásán. Ha előre araszolnék, nem tudnám magam után bezárni az ajtót. Mindkét oldal mindössze ujjnyi távolságra van tőlem. Az ajtót bevágva eszembe jut, hogy percekkel korábban még mohán futottam, falat másztam. Kérdés, nem hagytam-e magam után árulkodó nyomokat? Túl késő azonban, hogy utánanézzek. Csigalassan araszolva, könyökömmel és

lábujjaimmal lököm magam hátrafelé úgy egy méternyit, mire elérek arra a pontra, ahol már felállhatok.

Valamivel jobb itt, de nem sokkal. A többi rejtekhellyel ellentétben ez nulla kényelemmel szolgál, szükségmegoldás csupán. Időről időre anyu gyakorlatoztat, hogy vészhelyzetben időben el tudjak bújni mind a négy helyen, ezt azonban soha nem használtam. Most is csak muszájból.

Épphogy állni tudok benne. Ki- és belégzéskor mellkasom és hátam nekipréselődik a vakolatnak. Fura, fülledt, áporodott szag csapja meg az orromat. Hozzászoktam a korlátokhoz, ez azonban több a soknál. Alig látok el tíz centire.

Viszont biztonságban vagyok. Az utolsó pillanatban sikerült elrejtőznöm. Az ismeretlen hang egyre közeledik. Meglep, hogy ilyen tisztán hallok mindent. Ezek szerint vékonyabb a fal, mint gondoltam. Egy eszelős pillanatra megfordul a fejemben, hogy megkocogtatom, mintha szellemek lennének. Anyu szokott kísértethistóriákat mesélni, az archívumban találta ezeket. A tudatlanság korában sok mindenben hittek az emberek. Jómagam nem hiszek a régi regékben, de mindig is szívesen hallgattam őket. Hanem, ha Ash nem téved, látogatónk valami tisztviselő lehet a Központból. Na, ők nem tolerálják a babonáságot vagy bármi mást, ami az Ökocsőd előtti idők csökevénye. Arról nem is beszélve, hogy ha felfedeznek, nekem nagyjából annyi.

Vigyázzban állok hát szűk búvóhelyemen, mereven akár egy Zöldinges, és várom, hogy a szüleim azt mondják, tiszta a levegő.

A vendéget leültetik a nappaliban. Eszerint nem egyhamar tisztul el innen. Ahogy felsóhajtok, leheletem visszaverődik rám a falról, megmelegítve az arcomat.

Nem tudom, pontosan mit is várok az ismeretlen látogatótól. Legnagyobb valószínűséggel munkaidő utáni szükséghelyzet hozta ide. Talán anyunak kell aláírnia egy papírt valami Csőd előtti tárgy lemásolásáról és terjesztéséről, vagy

apunak engedélyt adnia holmi tiltott drog alkalmazására egy felső szintű központi vezető számára. Ilyenkor előre szoktak üzeni, vagy az unicomon, vagy küldenek egy üzenetbotot, amelyben értesítenek az érkezésükről. Vagyis van időm elbújni. Mi lehet olyan sürgős, hogy lerohannak minket vele?

Sokféle lehetőséget képzelek el, azt azonban, hogy anyám sírni kezd, semmiképpen sem. Olyan közelről hallom szegényt, mintha itt lenne a fal túloldalán. Akaratlanul tennék is egy lépést előre, de persze lehetetlen. Hallanak vajon engem? Nem hinném, mert az idegen javában hadovál. Tisztán hallok a szavait a falon át.

– Egy hét – mondja. Értetlenül ráncolom a homlokomat. Mi lesz egy hét múlva, ami anyut ennyire felzaklatta?

– Ilyen hamar? – kérdi kétségbeesetten.

Apu azonnal közbevág.

– Közel tizenhét éve várunk erre! – mordul fel. – Hamarabb is lehetne, ha engem kérdezel.

Közel tizenhét éve? Rólam beszélnek? Valószínűleg. Vagy rólam, vagy Ashről.

– Meg kell érteniük, hogy nehézségekbe ütköztünk – magyarázkodik az idegen, noha érzem a hangján, hogy kissé ő is kijött a sodrából. – A feketepiaci lencse csak a kezdet. Éden alvilágának a fele hamis lencsét használ, ami másik személynek mutatja a felhasználót egy egyes szintű szkennelés során. Az igazi gondot ennek a másik személynek a megalkotása jelenti.

– Eleget kapott. Rég el kellett volna készülnie – olvassa a fejére apu.

– Hagyd ezt abba! – inti csendre anyu. Hangos szipogásából ítélve nem könnyű összeszednie magát. – Folytassa, Mr. Hill! Kérem, mondja végig!

– Nem érdekel, hogyan csinálja, csak legyen meg már végre! – hallok meg apám fojtott hangját. Szinte magam előtt látom az ábrázatát, amely, mint oly sokszor máskor, most is

türelmetlen és indulatos, miközben ide-oda cikázik a tekintete. – Egy hetet mondott? Miért nem hamarabb?

Egyszerre hallom a csengő hangját, és hogy anya levegőért kapkod, így hirtelen nem is tudom, mi lepett meg jobban, az ő kétségbeesése, vagy amit apám mondott.

– Vár valakit? – kérdezi az idegen, a csengő hangjának irányába figyelve.

Vakon fulladozom szűk búvóhelyemen, agyam azonban hibátlanul működik. Apu és anyu nyilván összenéznek. Nem mindig felhőtlen a kapcsolatuk, jól tudom, de olvasnak egymás tekintetében. Gyakran eltűnődöm, vajon más párok is képesek-e egyetlen pillantással kicserélni a gondolataikat, majd közös megegyezésre jutni. Lesz-e valaha is valaki, akivel így megértem magam?

Kapkodó, fejvesztett mozgást hallok a falon keresztül és az idegen megdöbbszent hangját. Rájövök, hogy épp felterelik a padláson lévő búvóhelyemre. Bárki is ő, kényelmesebb helye lesz, mint nekem.

A következő pillanatban anyu vissza is ér. Halk, izgatott suttogásából ítélve apu még nem ment ajtót nyitni.

– Vajon megtalálják? – kérdi.

– Honnan tudjam? – csattan fel apu. – Fogalmam sincs, kik ezek és mit akarnak. Talán csak a munkahelyről jöttek.

Anyu felsóhajt ekkora optimizmusra.

– De miért pont most? – Ki kell menekítenünk a fickót a házból.

– A Központ embere. Miért ne lehetne nálunk? Lehetne akár a barátom is – mond ellent apu.

– De az is lehet, hogy figyelik. Ha köze van a feketepiac-hoz, nem engedhetjük meg magunknak, hogy jóban legyünk vele. Különösen most, amikor ilyen közel vagyunk a megoldáshoz. A végén gyanút fognak.

– Hamarabb gyanút fognak, ha nem nyitunk ajtót – vág vissza apu, tők jogosan.

– Hol van Rowan? Lejutott az alagsorba?

– Nem tudom, de van annyi esze, hogy csak akkor jöj-
jön elő, ha valamelyikünk érte megy. Menj, igyál egyet, aztán
csatlakozz hozzánk pár perc múlva! Ha bárki ránéz most az
arcodra, egyből rájön, hogy valami nincs rendjén.

Hallom apu súlyos lépteit, ahogy az ajtó felé indul. A nap-
paliban jelenleg tökéletes a csend, még a saját légzésemet is
hallom. Mivel nem érzékelem anyu könnyebb lépéseit, egy
futó pillanatra azt hiszem, kiment valahová. Aztán halk ka-
parászást hallok a falon az odúm közelében. Tudja, vagy csak
gondolja, hogy ide bújtam.

Örvendezve én is kaparászni kezdek. Szelíd sóhaj a válasz
a túloldalról. Elönt a szeretet. Ha lenne hol leülnöm, most
egy székre roskadnék. Apu is megteszi, amit muszáj, a bizton-
ságom érdekében. Mégis anyu az, aki mindig, mindenkor az
értésemre adta, hogy amit értem tett és feláldozott, szeretet-
ből, nem pedig kötelességtudatból, félelmében vagy a szükség
parancsára követett el.

Szándékosan hangosan megy el a faltól, hogy tudjak róla.
Mégsem érzem magam egyedül, hiszen körülvesz a törődése.
Nem érzem csapdában magam, biztonságban vagyok!

Biztonságtudatom azonban egyhamar elpárolog. Több
csizma dobogását hallom egyszerre, és noha nem lehetek
holtbiztos benne, de nagy a valószínűsége, hogy Zöldingesek,
Éden rendőrei jöttek hozzánk látogatóba.

Ash folyton kiröhögi őket. Nevetségesnek tartja, hogyan
veszik üldözőbe azokat a tiniket, akik a közvilágítást kicse-
lezve durva szavakat kiabálnak, vagy zárás után törnek be
a zuzmókertekbe a barátnőikkel. Jó, a gyerekcsínyekkel kesz-
tyűs kézzel bánnak a Zöldingesek. Tudom azonban, hogy
valójában ez egy polgári védelem, ami halálos könyörtelen-
séggel irt ki mindent, ami akadályozná az ÖkoPanoptikum
túlélési lehetőségeit. Mint például én.

Ők őrjáratoznak az utakon, és lefülelnek minden bűnözőt. Ezért inkább a külső kerületeket látogatják, ahol a szégyenyek laknak, és nagyobb az elkeseredettség. Mindazonáltal itt, a belső körökben is előfordulnak. Jó párszor láttam őket a fal tetejéről, amint fekete csizmájukban parádéznek a sugárutakon. Ilyenkor nyomban visszahúzódok, és napokig nem merem a nyakam nyújtogatni egy-egy hasonló eset után. Dacára ennek soha, senki nem vett észre; ők sem. Egyetlen járókelő nem nézett még fel rám, annál is inkább, mert a szürkületi félhomályhoz tartva magam hajnalban és alkonyatkor kukucskálok ki.

Most viszont szinte bizonyosan Zöldingések nyomultak be a nappalinkba. Mi van, ha értem jöttek? Ash lehetett megdölgondolatlan, és kikotyogott valamit? Amennyiben felfedezték a létezésemet, nincs hová menekülnöm. Egyfelé vezet kiút erről a helyről, hason csúszva. Magam előtt látom, hogyan várnak ezek a fekete csizmások a szellőzőnyílás rácsán túl, hogy magukkal cipeljenek valami szörnyű, ismeretlen sors felé...

Valamiféle bot is lehet velük, mert hallom a kisebb modellekre jellemző zümmögést és csipogást. Csak nem egy biztonsági bot szaglászik körülöttem? Mit keres itt? A botok tola-kodók, állandóan bajt kavarnak.

Ekkor selymes hang szólal meg a központbeli elit pallérozott kiejtésével. Egyik társasági fordulat követi a másikat. Ismerősen cseng, de nem tudom beazonosítani, míg aztán apu név szerint fordul az egyikhez.

– Kérem, üljön le, kancellár úr! – Apu sokkal udvariasabb és tisztelettudóbb, mint valaha. Egészségügyi miniszterként és főorvosként ő maga fölöttébb rangos személynek számít, aki joggal nézi le Éden lakosainak többségét.

A bot a nappalin áthaladva közelebb gördül rejtkehelyemhez.

Hallottam már Cornwall kancellár hangját a hírekben, őt magát is láttam viden. Eszembe jut, hogy ahol csak megjelenik, Zöldinges testőrök csapata kíséri.

Mit keres nálunk a kormányzat első embere?

Lényem egy része megretten, a másik viszont kezd megnyugodni. Egy elbújtatott második gyermek főbenjáró bűn, mégsem jön érte egy előkelőség. Kiküldene egy Zöldinges rohamosztagot. Nem tenné tiszteletét a nappalinkban, mialatt apu hamisteát rendel egy felszolgáló bottól. Az illatos italt genetikailag módosított algákból főzik, hogy olyan legyen az íze, mint a Csőd előtti teának. A kancellár vagy félelmetes, vagy csodálatos hírt hozhat.

Lehet éppen mindkettő, gondolom.

Ámulva hallgatom Cornwall kancellár bejelentését, miszerint a jelenlegi alkancellár egészségügyi okokból lemond.

– Boldogan megvizsgálnám, és konzultálnék az orvosaimmal – ajánlja fel apám, de a kancellár leinti.

– Úgy vélem, ön is kitűnő alkancellár lenne – áll elő jövelele valós okával.

Halálos csend telepedik a nappalira. Orvosi végzettségű apám a Belváros külső kerületeiből kapaszkodott egyre magasabbra a ranglétrán. Mindig is azt gondoltam, hogy sebészi képességeinek köszönheti ezt az emelkedést. A jelek szerint mélyebben belegabalyodott a politikába, mint hittem. Miért figyelt volna fel rá különben a kancellár? Apám hébe-hóba nyilatkozik az egészségről a nyilvánosság előtt. Ellenőrzi a kötelező sterilítási rendeletek betartását és az oltások lebonyolítását. Alkalmanként magas rangú kormánytisztviselőket is kezel a családtagjaikkal egyetemben.

Mégis meglep ez a fordulat. Vélhetőleg őt is. A helyzete okán mindig a háttérben igyekszik maradni. A „helyzetten” szégyenletes titkát értem. Nem vág fel, nem jár össze senkivel. Nem él hivalkodó életet, kevesebbet jár társaságba és dolgozik a kapcsolatai építésén, mint a kormány más tagjai. Csak

nem rendezhet koktélparkit, ugyebár, mialatt én a pincében húzom meg magam?

Valahogyan mégis ráirányult a figyelem.

Túl hosszúra nyúlik a csend.

– Megtiszteltetés nekem Édent szolgálni, legyen az bármi – szólal meg végül. Feszült a hangja, nem tudom, az ideges-ségtől-e vagy a megaláztatástól.

Egy ideig a kinevezéséről folyik a szó. Hegyezem a fülem, és egészen elfeledkezve első látogatónkról, azon töprengök, mit jelent mindez a családunknak. Vajon apunak is a Központba kell költöznie, mint a többi felsővezetőnek? Nekünk is vele együtt? Képtelenség! Az én biztonságom záloga egyes-egyedül ez a ház.

A kis bot mostanra a szellőzőnyílás mellé került. Levegőt is alig merek venni. Gyanút foghatott? Nem ismerem a márkáját, de ha a jól látó fajtához tartozik, a rácsokon keresztül is felfedezhet. Egyre közelebb araszol, és sípol is hozzá. Ha van ijesztő robot, hát ez az.

– Nem rablom tovább az idejét – mondja aztán a kancellár. – Holnap reggelig üzenje meg, mit határozott. – A Zöldingesek alakzatba rendeződnek. A kancellár csettint az ujjával, mire a bot is utánuk indul. A nappali elcsendesedik. Megmacskásodott a lábam, és egyre áporodottabb itt a levegő, mégsem merek előjönni, amíg a hozzátartozóim nem jeleznek, hogy tiszta a levegő. Olyan sokáig várok, hogy kezdem azt hinni, elfeledkeztek rólam.

Miután a lehullott vakolattól porosan előkecmergek odúmból, egyedül anyut találok a nappaliban.

Annyi kérdésem van az első és a második látogatóról, hogy azt se tudom, hol kezdjem. A legfontosabb azonban most Ash dolga.

– Rohama volt. Jól van? – Megfeszülő állal várom a választ, ami azonban késik. Először azt hiszem, szörnyű hírt tartogat az anyám.

– Az előbb néztem be hozzá. Jól van, pihenget – mondja, mire hatalmasat sóhajtok. A többi már nem is izgat annyira. Ez az érzés azonban nem tart tovább fél percnél.

Anyu hosszan néz rám.

– Most mi lesz? – szakad ki belőlem a kérdés.

Anyu válasza lényem legmélyéig megrendít. Mintha minden álmom és rémálmom egyszerre válna valóra.

– Lencsét csináltak neked új személyazonossággal, Rowan! – Várom, hogy elmosolyodjon. Mivel nem teszi, én is feszültté válok. Újabb szünet után szelíden folytatja: – Új családot is találtak neked. Egy héten belül elmész tőlünk.

Elgyöngül a lábam, és a földre rogyok. Hátamat ugyanannak a falnak vetem, amely pillanatokkal ezelőtt még elrejtett.

– NEM – LEHELEM ELHALÓN. Egész életemben szabad mozgásra vágytam, de ez most... – Nem! – kiáltom újra, és öklömmel verem a falat. Bánat és harag fortyog bennem; érzem, hogy harcol ez a két érzés. Most az egyszer azonban hagyom, hogy a harag kerekedjen felül.

– Nem és nem! – kiáltozom. – Nem kényszeríthettek, hogy elhagyjam ezt a családot! A családomat! – Talpra szökkenek. Magam sem tudom, miért: hogy megöleljem anyut, tovább üssem a falat, Ashhez rohanjak, vagy hogy megint összeroskadjak.

Ez a veszély eddig is a levegőben lógott. Évek óta tudtam róla, de azt reméltem, találunk más megoldást.

Hogy a szüleim az idők végezetéig ragaszkodnak hozzám.

Csakhogy egy második gyermekre kétféle sors vár: vagy élete végéig bujkál... vagy új személyazonosságot keres magának.

Na persze, van egy harmadik is, a szokásos: halál a fogantatás... vagy születés után. Ez utóbbi bármikor esedékes, amint felfedezik.

Mikor a Föld meghalt majd kétszáz éve, az összes magasabb rendű állat is kihalt. Az összes, amelyik nagyobb volt

a papucsállatkánál. Mondanom sem kell, az ember tehetett mindenről. Minden a mi hibánk volt.

Mi voltunk az egyetlen faj, amelynek elég fejlett agya volt és elég ügyes ujjai ahhoz, hogy atombombát bütyköljön, hogy szétrepessze a Földet, megmérgezze a tengereket és halálos vegyi anyagokat lökjön a légkörbe. Mi, intelligens lények addig babráltuk a szójabab DNS-ét, hogy mindent túléljen, és etetni tudja az emberiséget. Csakhogy a szójabab ezután mindent kibírt, és mindent benőtt, például az esőerdőket is. Ekkor állatok tenyésztésével igyekeztünk fedezni étrendi szükségleteinket, fogságba taszítva és arra kényszerítve őket, hogy saját ürülékükben dagonyázzanak. Antibiotikumokkal kezeltük a szerencsétleneket, ahogyan saját gyerekeinket is. Ezek után meglepődtünk, amikor a mutáció kiirthatatlan baktériumokat eredményezett.

Egyszerre pusztítottuk el a világot és önmagunkat. Bolygónk haldokolni kezdett. A Föld hőmérséklete egy évtized alatt tizenkét fokkal nőtt, mert az üvegházhatás forró katlanná változtatta a környezetet. Ekkor tudósok egy csoportja forradalmian új módszert dolgozott ki az atmoszféra lehűtésére.

Hanem mi lett ebből is?

A Föld valóban lehűlt, ebben nem volt hiba. Csakhogy amikor a Napból származó sugárzás reakcióba lépett az ember alkotta új légkörrel, ez olyan láncreakciót indított be, amely majdnem minden állatot és növényt kiirtott.

Az emberiséget is, kevés kivétellel. Köztudottan fejlett agyunk és ügyes kezünk van, nemde? Az ember nagy vívmánya, hogy mindig képes volt önmagánál okosabbat és kedvesebbet létrehozni. Mikor nyilvánvalóvá lett, hogy a Föld napjai meg vannak számlálva, egy látnok létrehozta az ÖkoPanoptikumot, a természetnek ezt a mindentudó őrét.

Az ÖkoPanoptikum isten és anya, orvos és király számunkra. Mi adtuk a hatalmat a kezébe, mert bebizonyosodott, hogy mi nem tudunk vele élni. Nem bánjuk az ÖkoPan

uralkodását, mert neki is, mint egy anyának, csak az a fontos hogy életben tartson minket.

Esendő testünkkel, húsunkkal és vérünkkel semmi esélyünk sem volt ebben az egyetemes világégésben. Mesterséges kreálmányaink annál ellenállóbbnak bizonyultak. Az ÖkoPan kitalálója, Aaron Al-Baz olyan mesterséges intelligenciát teremtett, amely tökéletesen illett a megmaradt elektronikához, internethez és médiához. Velejég átformálta az általunk alkotott és bukásunkhoz vezető rendszereket – az áramfejlesztő telepeket, az atomerőműveket és gyárat –, hogy mostantól ezek legyenek a bolygó megmentői. Az ÖkoPan irányításával a gyárak robotokat gyártottak, melyek mindegyike rákapcsolódott erre a mindent látó Szemre. A robotok megépítették a kevés túlélő menedékét, Édent. Ezzel együtt nekiláttak a károk rendezésének is. A világ biztonságossá és élhetővé tételé ugyanakkor évszázadokat vesz igénybe. Addig az ÖkoPan által kreált Éden marad az otthonunk.

Mint minden Édenkertben, itt is le van azonban fektetve pár szabály. Aki megszegi őket, azt száműzik a Paradicsomból.

Egy totálisan zárt rendszert alkotunk, ezért erőforrásaink igencsak korlátozottak. Mivel nem maradt élő állat és növény a Földön, azon élünk, ami kibírta az általános katasztrófát: algákon, gombákon, zuzmókon és szintetikus fehérjéken. Mindent, az égvilágon mindent visszaforgatunk és újrahasznosítunk. Nagyjából kétszáz éve lakunk Édenben, és legalább újabb ezerrel kell számolnunk bolygónk újraéledéséig. Van tehát mire vigyáznunk.

Vicces. Az emberiség csaknem teljesen kipusztult, de így is többen vagyunk a kellenél. Túl sokan ahhoz, hogy egy évezredig kitartsanak a készleteink. Ezért pontosan kiszámolták, hányan szülehetnek meg az Édenből való kirajzásig. Addigra fokozatosan tovább csökken majd a létszámunk.

Az ÖkoPan a maga végtelen bölcsességében úgy rendelkezett, hogy minden családban, azaz két ivarérett felnőtt

utódként egy szem gyerek jöhet csak világra. Ennél nagyobb szaporulat leapasztaná az erőforrásainkat. Ami megmaradna az emberi fajból, az is végérvényesen kihalna.

Lehet, hogy egy gyakorlatiasabb mesterséges intelligencia már az elején megrostált volna bennünket, ezzel létrehozva a tökéletes populációt, amit aztán lehet szabályozni. Az ÖkoPan azonban jó anyaként szeret és óv minket, és úgy döntött, megment bennünket.

Ezért én és a hozzám hasonló második gyermekek (már ha vannak egyáltalán) szörnyetegnek számítunk, akik pusztán létükkel is kihalással fenyegetik az emberi fajt. Ha csak erre gondolok, elfog a büntudat. Az étel, amit megeszem; a levegő, amit belélegzek; a salakanyag, amit termelek, átbillentheti az általános pusztulás felé a mérleg nyelvét. Sok ez nekem.

Mégis örülök, hogy életben lehetek, és önző módon ragaszkodnék is az életemhez, amennyiben az ÖkoPan vagy bárki más megpróbálna megfosztani tőle.

Eddig nem érdekelt ez a helyzet, most azonban teljes súllyal rám nehezedik. Anyu megfogja a kezem, és gyöngéden a kanapéra húz. Már az érintése is megnyugtat. Emlékszem, kiskoromban, amikor megbetegedtem, apu gyógyított meg, de anyu derített jobb kedvre. Cirógatásai, a szeméből sütő szeretet és jószág minden orvosnál hatásosabbak voltak.

Most szembesülök azzal, mit veszthetek, ha elnyerem a szabadságomat. Szörnyű érzés! Nem éri meg!

– A gyerekek felnőnek végül – mondja anyu halkán, és megremeg az ajka. – Egy napon mindenki elmegy otthonról.

– De nem így! – morgom a fogam csikorgatva. – Nem örökre!

– Túl veszélyes itt maradnod – sóhajt fel.

– Miért? – szálllok vele vitába. – Ha az a hamis lencse új személyazonosságot kölcsönöz nekem, miért nem lakhatok itt, mint az a másik ember?

– Túl védetten éltél eddig – kezdi, mire felhördülök. Fején találta a szöveget! – Nem tudod, milyen odakint. – A falakon túl elterülő nagyváros felé mutat. – Valaki mindig figyeli az embert. Zöldingesek, a Központ tisztviselői, akár még a legártalmatlanabb utcaseprő bot is. Bármilyen eltér az elvárttól, feltűnést kelt. Apád magas beosztásban van, és a jelek szerint még magasabba kerül... – elfintorodik, amit nem értek –, jócskán szem előtt leszünk tehát. Te egy idegen személyazonosságát kapod meg. Nehéz olyan sztorit kifundálni, ami igazolhatná az ittlétedet. Leellenőriznének, lebuknál, és hiába fáradoztunk a megmentésedért.

– De anyu... – kezdeném.

– Élet-halál kérdése ez, drágám! – húz közelebb magához. – Ha bármi félresiklik, a legkisebb gyanú is végzetes lehet. Ha megúszod, úgy élhetsz, mint bárki más. Valódi életed lehet, barátokkal, állással, egy napon pedig saját családdal... ha beválik a tervünk. – Arcát az enyémhez szorítja, úgy suttogja el ezeket a szavakat. Érzem, hogy ez már a búcsú.

– Nem akarlak elveszíteni sem téged, sem Asht! – mondom, és nyomorultul érzem magam. Még mindig dühös vagyok, a szomorúság csak lassan foglalja el a düh helyét.

– Megérdemled, hogy kimenj a világba, és független legyél – mondja. Részben igazat is adok neki. Mégis úgy érzem magam, mint akinek mérget ajánlanak éhsége csillapítására. Megragadnám én, és lenyelném, hiszen minden porcikám ezt áhítja. De mégiscsak...

– Nem érdelek én semmi különöset – tiltakozom.

– Dehogynem, jobban is, mint gondolod. – Anyu kibontakozik az ölelésből. Van valami a hangjában, ami megállít.

– Mire gondolsz? – kérdelem óvatosan.

– Nem érdekes – harap az ajkába.

– Ki vele, anyu! – nézek vele farkasszemet.

És beszélni kezd. Hamar megbánom, hogy biztattam.

Addigi világom fenekestől felfordul, miközben a születésem történetét hallgatom.

Anyu akkor lett terhes, amikor kinevezték az archívum vezetőjévé. Annyi dolga volt, hogy apuval úgy határoztak, ő felügyeli majd a gyerek kihordását. Az első néhány hónapban anyu tehát egyetlen munkamegbeszélésről sem hiányzott, hiszen apu otthon ügyelt az étrendjére és a magzat egészségére. Eleinte nem is volt semmi gond. Úgy tervezték, hogy a szülés időpontjának közeledtekor már szülész-nőgyógyász vigyáz anyura.

Minden rendben is ment a harmadik hónapig, amikor apu két szívhangot hallott egy helyett.

Éden törvényei előírják, hogy az ikerterhességet azonnal jelenteni kell – anyunak is így kellett volna tennie –, hogy a Központ erre kirendelt testülete hozzon döntést a fölös magzat sorsáról. Az esetek többségében azonnal kiirtják.

A testület arról is határozni szokott, hogy melyiket az ikerrek közül: rendszerint a kevésbé életképeset. A nemek aktuális arányától függ, fiú vagy lány születése kívánatosabb. Máskor nincs logika a hasonló döntésekben. A lényeg, hogy csak az egyik magzat maradhat életben.

– Képtelenek voltunk erre, egyszerűen képtelenek! – Anyu szemét ellepik a könnyek az emlékektől. – Még tíz centi hosszúak sem voltatok, nem láttunk benneteket, mégis tiszta szívből szerettünk titeket. El is határoztuk, hogy történjen bármi, mind a kettőtöket megtartunk.

Többes szám első személyben beszél, de a „mi” egyedül őt jelenti. Abból a hidegségből tudom, ahogyan apám rám néz. A döntést anyu hozta meg, apám pedig hozzá igazodott a családi béke kedvéért. Mikor ugyanis anyura néz, soha nem hideg a tekintete.

– Eltitkoltuk tehát az ikerterhességet, és szülni is titokban szültem. Mindenkinek azt mondtuk, hogy váratlanul jöttek rám a fájások, nem volt már idő kórházba menni. Valójában

több mint egy napig vajúdtam. Itt szültelek meg benneteket, ebben a házban. Mikor világra jöttél elsőként Rowan, és a tökéletes szemedbe néztem, tudtam, hogy megérte a sok bujkálás és bonyodalom. Az is, ami ezután következett... mindent megért. Akkor még úgy hittem, hogy téged mutatunk meg a világnak, és a másodszülöttet neveljük fel elrejtve. De mindkettőtöket imádtunk.

Én vagyok az elsőszülött! A múltba révedve elképzelem, hogy én járhattam volna iskolába, nekem lehetek volna barátaim. Saját szobám lehetett volna, saját cuccokkal. Én nevetethetnék és fecserészhetnék most Larkkal meg a többiekkel, mialatt Ash...

Nem! Őt képtelen lennék kisémmizni, még gondolatban sem.

– Aztán megszületett Ash: kicsi volt, és szinte teljesen kék. Az első néhány percben nem is lélegzett, és amikor végre levegőt vett, nyilvánvaló volt, hogy valami nincs rendjén vele. Apád nyomban meg is állapította, mi a baja: súlyos, krónikus tüdőtágulat.

Anyu, látva, hogy értem, mit mond, bólint.

– Őt tettük meg elsőszülöttnek, Rowan! Nem volt más választásunk. Ha Ash nem kerül intenzív osztályra az első hónapokban, nem marad életben. Elbújtatva mindenképpen meghalt volna.

Csend ereszkedik ránk. Kimondatlanul is ott marad azonban közöttünk a gondolat, hogy a születési sorrendtől függetlenül a központi testület engem hagyott volna meg, és Ashre mondta volna ki születése után a halálos ítéletet. Erős és egészséges voltam, felnövekedésem Éden javára válhatott volna. Ash viszont beteg volt. Vélhetőleg a szülei magas rangja miatt nem ölték meg. A külkerületek szegény negyedekben nem hagynak életben beteges újszülöttet, a szülőket pedig újbóli próbálkozásra ösztönzik.

Agyamban egymást kergetik a gondolatok. Haragos, szörnyű gondolatok, keserűek, amelyek nem rám vallanak. Hálátlanok mindazzal a szeretettel és védelemmel szemben, amiben, egész életemben részem volt. Mégsem tudom elűzni a felháborodást, hogy nekem kellett volna az elsősülöttnnek lennem.

Alig figyelek oda, amíg anyu elsorolja, mi várható a közeljövőben. Rövidesen ellátogatok majd egy titkos sebészeti rendelőbe, ahol szemlencse-beültetésen esem át. Aztán át-csempésznek új családomhoz. Nem egészen értem, hogy megy ez. Ha a tulajdon családom képtelen elfogadható indokkal előállni a jelenlétemmel kapcsolatban, hogyan tud majd egy vadidegen?

Ash jön le az emeletről. Kezével a falnak támaszkodik, mint aki nem bíz benne, hogy megtartja a lába. Halvány mosollyal üdvözl.

Anyura pillantok, ő azonban megrázza a fejét: Ash semmit sem tud.

A legszívesebben a képébe vágnám az igazságot: „Menj, bújj abba az odúba, te második gyermek! Hadd legyek szabad! Mindig is az lehettem volna, ha nem foglalod el a helyemet!”

Gyűlölöm magam ezekért a gondolatokért.

Képtelen vagyok megmaradni ebben a házban!